

Κυριακή του Τυφλού (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 4 Ιουνίου, 2021

(Ευαγγέλιο: Ιωαν. θ´1-38)

Μέγας είναι ο Θεός μας, μεγάλα τα έργα Του! Δεν υπάρχει αρχή και τέλος στα θαυμάσιά Του (πρβλ. Ψαλμ. οστ´13, 14)! Δεν υπάρχουν μάτια που να 'χουν δει όλ' αυτά τα θαυμάσια, δεν υπάρχει γλώσσα να τα διηγηθεί, μα ούτε και νους να τα συλλάβει.

Τα μάτια είδαν κι όταν ήρθε ο θάνατος έκλεισαν. Η γλώσσα διηγήθηκε και μουγγάθηκε. Ο νους συνέλαβε κι έπειτα όλα τα κάλυψε η λήθη. Ποιος μπορεί να γνωρίσει τα θαυμάσια και ν' αγνοεί το θαυματουργό; Και ποιος μπορεί να δει το θαυματουργό και να εξακολουθήσει να ζει;

Όλη η φωτιά ήρθε στη γη κι εξακολουθεί να έρχεται από τον ήλιο. Γιατί δεν κατέβηκε ο ίδιος ο ήλιος στη γη, αντί να παρουσιάζεται λίγο στη γη, λίγο στο νερό, λίγο στον αέρα, λίγο στα δάση και λίγο στα ζώα; Γιατί σε κάθε μερική παρουσίασή του ο ήλιος κρύβεται πίσω από ένα σκούρο και κρύο παραπέτασμα; Γιατί δεν κατέβηκε ολόκληρος στη γη για να φτιάξει τα πράγματα που γίνονται με τη φωτιά και το φως του, φορώντας σάρκα και περιορισμένος μέσα στη σάρκα; Επειδή αν πλησίαζε κοντά πολύ κοντά, η γη θα έλιωνε, θα εξαφανιζόταν σαν ατμός, θα χανόταν.

Ποιος θνητός θα μπορούσε να βρεθεί κοντά στον ήλιο και να ζήσει; Και ο ήλιος δεν είναι παρά δημιούργημα του Θεού. Μπροστά στο φως τού Θεού ο ήλιος είναι σαν σκοτάδι. Ποιος επομένως θα μπορούσε να κοιτάξει το Θεό των θαυμασίων και να ζήσει;

Και σου είναι εύκολο να κατανοήσεις ότι ο Κύριος Ιησούς έπρεπε να κρύψει την αστραφτερή λάμψη της θεότητάς Του κάτω από το πυκνό και σκοτεινό κάλυμμα της ανθρωπίνης σάρκας; Ποιος άνθρωπος θα μπορούσε ν' αντέξει και να επιζήσει μπροστά στην παρουσία Του;

Και κάτι ακόμα. Αν δεν είχε περιορίσει τη δόξα της θεότητάς Του, ποιος άνθρωπος θα μπορούσε να σωθεί; Για να πούμε την αλήθεια, αν κάτι θα ήταν δύσκολο για τον Κύριο Ιησού, αυτό ήταν σίγουρα να περιορίσει τη δόξα της θεότητάς Του, παρά να τη φανερώσει.

Ακριβώς λοιπόν επειδή περιόρισε με πολλή σοφία τη δόξα της θεϊκής Του δύναμης, η ζωή Του στη γη ήταν η τέλεια αρμονία του Θεού με τον άνθρωπο.

Αδελφοί μου! Σαν άνθρωπος ο Χριστός δεν είναι λιγότερο θαυμαστός από ό,τι είναι ως Θεός. Και ως Θεός και ως άνθρωπος είναι θαυμαστός, είναι το θαύμα των θαυμάτων. Δεν είναι όμως κάποιο θαύμα που έγινε από μαγεία, μαντεία ή κάποιο επιδέξιο τέχνασμα. Είναι **το θαύμα της σοφίας του Θεού, της δύναμης και της αγάπης Του για το ανθρώπινο γένος.**

Ο Κύριος δεν έκανε θαύματα για να τον εγκωμιάσουν οι άνθρωποι. Μήπως πηγαίνει κάποιος από μας σε νοσοκομείο και κυκλοφορεί ανάμεσα σε τρελούς, κουφούς, άλαλους και λεπρούς για να λάβει τον έπαινό τους; Μήπως ο βοσκός θεραπεύει το πρόβατό του, για ν' ακούσει το εγκωμιαστικό βέλασμά του; Τα θαύματα Του ο Κύριος τα έκανε μόνο για να βοηθήσει τους απελπισμένους και να δείξει έτσι πως ο Θεός φανερώθηκε στους ανθρώπους από **τη μεγάλη Του αγάπη.**

***

Το **σημερινό ευαγγέλιο** περιγράφει ένα από τ' αμέτρητα **θαύματα** που έκανε ο Θεός. Με αυτό **φανερώνεται η αγάπη του Χριστού για τους ανθρώπους** που υποφέρουν, αλλ' αποκαλύπτεται για μια ακόμα φορά κι η θεότητά Του.

Εκείνο τον καιρό, *«παράγων ο Ιησούς, είδεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής»* (Ιωάν. θ'1). Πριν απ' αυτό αναφέρεται πως οι Ιουδαίοι είχαν πάρει πέτρες για να ρίξουν στον Ιησού που ήταν στο ναό, επειδή μιλούσε την αλήθεια. Την ώρα που οι κακούργοι Ιουδαίοι σκέφτονταν μόνο πώς θα κάνουν κακό στον Κύριο, Εκείνος σκεφτόταν μόνο πως θα ευεργετήσει τους ανθρώπους.

Ένας άνθρωπος καθόταν εκεί ζητώντας ελεημοσύνη. Κανένας από τους κακεντρεχείς διώκτες του Χριστού, τους επαίσχυντους άρχοντες και πρεσβυτέρους του λαού, δεν ήταν πρόθυμος ν' ασχοληθεί με τον φτωχό αυτόν άνθρωπο. Ακόμα κι αν κάποιος απ' αυτούς έριχνε λίγα νομίσματα στα χέρια του, το έκανε περισσότερο για να τον δουν οι άνθρωποι, παρά από αγάπη γι' αυτόν. Με τη γλώσσα του Μωυσή ο Κύριος είχε πει παλιότερα για τέτοιους ανθρώπους: *«Γενεά εξεστραμμένη εστίν, υιοί, οίς ούκ έστι πίστις»* (Δευτ. λβ'20). Ο στοργικός Κύριος στάθηκε μπροστά στον άνθρωπο αυτόν, έτοιμος να τον βοηθήσει πραγματικά.

«Και ηρώτησαν αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες· ραββί, τις ήμαρτεν, ούτος ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθεί;» (Ιωαν. θ'2). Λίγο νωρίτερα ο Κύριος [είχε θεραπεύσει τον παραλυτικό στην προβατική κολυμβήθρα](#) και του είχε πει: *«Μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοι τι γένηται»* (Ιωαν. ε'14). Γίνεται φανερό από τα λόγια του Χριστού πως ο άνθρωπος εκείνος, που ήταν τόσα πολλά χρόνια ανάπηρος,

έφταιγε ο ίδιος με τις αμαρτίες του για την αρρώστια του. Η περίπτωση του γεννημένου τυφλού όμως ήταν ασαφής και γι' αυτό οι μαθητές ρώτησαν το Χριστό: Τις ήμαρτεν;

Το ότι πολλά παιδιά υποφέρουν για τις αμαρτίες των γονιών τους, έχει ξεκαθαριστεί από την αρχή. Το ότι ο Θεός επιτρέπει μερικές φορές να υποφέρουν τα παιδιά για τις αμαρτίες των γονιών τους, έχει κι αυτό ξεκαθαριστεί από την Αγία Γραφή (Α΄ Βασ. ια΄ 12, κα΄ 29). Αυτό μπορεί να φανεί άδικο μόνο σ' εκείνους που έχουν συνηθίσει να θεωρούν τους ανθρώπους σαν ξεχωριστές οντότητες, σα να 'ναι τελείως αποκομμένοι ο ένας από τον άλλον. Όποιος όμως θεωρεί το ανθρώπινο γένος ως έναν οργανισμό, δε θα το λογαριάσει αυτό ούτε άδικο ούτε αφύσικο.

Όταν ένα αμαρτωλό μέλος τραυματίζεται, τα άλλα μέλη που δεν έχουν αμαρτήσει, υποφέρουν. Είναι πολύ πιο δύσκολο να εξηγήσεις πως και πότε μπορεί να αμάρτησε ο άνθρωπος που γεννήθηκε τυφλός, παρά να ορίσεις την αιτία της τυφλότητας. Σαν απλοί άνθρωποι οι απόστολοι δέχτηκαν τη δεύτερη αυτή εκδοχή, χωρίς να σκεφτούν αν υπάρχει και τρίτη. Σ' αυτούς φαινόταν πιο πιθανό στην περίπτωση αυτή ν' αμάρτησαν οι γονείς του τυφλού. Θυμήθηκαν όμως τα λόγια που είπε ο Χριστός στον παραλυτικό (μηκέτι αμάρτανε), και συνέδεσαν κατά κάποιο τρόπο τη μια περίπτωση με την άλλη. Ήταν σαν να του έλεγαν: Ήταν καθαρό σε μας τότε από τα ίδια τα λόγια Σου, πως ο άνθρωπος εκείνος προκάλεσε μόνος του την αρρώστια. Μπορεί όμως να ισχύει το ίδιο και σ' αυτήν την περίπτωση; Ο τυφλός αυτός άνθρωπος αμάρτησε ο ίδιος ή αμάρτησαν οι γονείς του;

Αν ο Κύριος έκανε τη στιγμή αυτή στους μαθητές του την ερώτηση: «Πώς νομίζετε πως θα μπορούσε να έχει αμαρτήσει για να γεννηθεί τυφλός;», οι μαθητές Του θα βρίσκονταν σε αμηχανία. Σαν τελευταίο επιχείρημα ίσως επικαλούνταν την **κοινή αμαρτία του ανθρώπινου γένους** από την αμαρτία του Αδάμ, όπως λέει ο Ψαλμωδός: «*Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην και εν αμαρτίαις εκίσθησέ με η μήτηρ μου*» (Ψαλμ. ν΄5).

Η πιθανότητα ν' αναφέρονταν οι μαθητές στο σκεπτικό ορισμένων γραμματέων και φαρισαίων (που δεν ήταν δικό τους, το είχαν δανειστεί από την Άπω Ανατολή), πως η ψυχή του ανθρώπου, προτού γεννηθεί, είχε πιθανώς ζήσει σε κάποιο άλλο σώμα και πως σ' αυτήν την προηγούμενη ζωή είχε ζήσει με τρόπο που άξιζε ν' ανταμειφθεί ή να τιμηρηθεί σ' αυτήν τη ζωή, είναι πολύ μικρή. Αυτή είναι μια φιλοσοφική υπόθεση, που δε θά 'ταν δυνατό να την ήξεραν οι απλοϊκοί και πιστοί Γαλιλαίοι ψαράδες.

Ο σοφός Διδάσκαλος απάντησε στην ερώτηση των μαθητών: «*Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ*» (Ιωαν. θ΄2). Δηλαδή, όπως λέει ο **ιερός Χρυσόστομος**: «ότι αμάρτησε αυτός ή οι γονείς του, δεν

είναι εδώ η αιτία της τυφλότητας» Για τον Ιώβ δεν ειπώθηκε αν αμάρτησε ο ίδιος ή οι γονείς του που τον βρήκαν τόσες συμφορές κι αρρώστιες, ώστε αναγκάστηκε να κραυγάσει: «*Φύρετε δε μου το σώμα εν σαπρία σκωλήκων, τήκω δε βώλακας γης από ιχώρος ξύων*» (Ιώβ, ζ' 5).

Για τα βάσανα και τις αρρώστιες που βρίσκουν τον άνθρωπο στη γη, ίσως υπάρχουν κι άλλες αιτίες, εκτός από τις αμαρτίες του ίδιου ή των γονιών του. Στην περίπτωση του ανθρώπου που γεννήθηκε τυφλός, η αιτία ήταν ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ.

Ευλογημένοι είναι εκείνοι που πάνω τους φανερώνονται τα έργα του Θεού, που τα χρησιμοποιεί για την ψυχική τους σωτηρία. Ευλογημένος είναι ο φτωχός άνθρωπος που όταν το έλεος του Θεού τον κάνει πλούσιο και διάσημο, εκείνος νιώθει και δέχεται το έλεός Του με ευχαριστία. Ευλογημένος είναι ο απελπισμένος ανάπηρος που ο Θεός του δίνει την υγεία του κι αυτός υψώνει την καρδιά του στον αθέατο Θεό, το μοναδικό ευεργέτη του.

Πόσο ορατά είναι κάθε μέρα στον καθένα μας τα έργα του Θεού! Τι χαρά νιώθουν όλοι εκείνοι που μέσα από τα έργα αυτά ο Θεός ανοίγει την πνευματική τους όραση για να θεωρούν το Θεό! **Αλίμονο σε κείνους που, ενώ στα χέρια τους αφθονούν τα δώρα του Θεού, εκείνοι του γυρίζουν την πλάτη και ακολουθούν σαν τυφλοί τους σκοτεινούς και ματαιόδοξους δρόμους τους. Τα έργα του Θεού φανερώνονται σε όλους μας κάθε μέρα, αφού ο Θεός είναι μαζί μας κάθε μέρα και ώρα της επίγειας ζωής μας.**

Τα έργα του Θεού λειτουργούν για τη σωτηρία του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά. Τα έργα του Θεού στον εκ γενετής τυφλό όμως συντελούν στη σωτηρία πολλών. Τα έργα αυτά αποκάλυψαν πραγματικά πως ο Θεός κατέβηκε στη γη, έζησε ανάμεσα στους ανθρώπους. Τα έργα αυτά φανέρωσαν πως **ανάμεσα στους ανθρώπους ζουν περισσότεροι πνευματικά τυφλοί παρά σωματικά.** Αποδείχτηκε επίσης με τα έργα αυτά πως **ένας συνετός άνθρωπος, που έχει από το Θεό κάποιο σωματικό χάρισμα, θα το χρησιμοποιήσει για να εμπλουτίσει την ψυχή του με αληθινή πίστη.**

Προβλέποντας όλους αυτούς τους καρπούς της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού, ο Κύριος είπε ικανοποιημένος στους μαθητές Του: *Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ.* Ήταν σα να 'θελε να πει: Αφήστε κατά μέρος τώρα το ερώτημα για το ποιος φταίει, ο ίδιος ή ο πατέρας του. Δεν αξίζει ν' ασχοληθούμε μ' αυτό αυτή τη στιγμή. Αν αμάρτησε αυτός και οι γονείς του, μπορώ αυτή τη στιγμή να τους συγχωρήσω, να πάρω την αμαρτία πάνω Μου και να τους κηρύξω αθώους. Όλ' αυτά είναι δευτερεύοντα τώρα μπροστά σ' εκείνο που είναι να φανερωθεί. Και τα έργα του Θεού (όχι ένα αλλά πολλά) θα φανερωθούν με

τον άνθρωπο αυτόν και το γεγονός αυτό θα καταγραφεί στο ευαγγέλιο, ώστε να λειτουργήσει **για τη σωτηρία πολλών**.

Πραγματικά, για τα χρόνια που υπόφερε ο γεννημένος τυφλός άνθρωπος, θ' αποζημιωθεί εκατονταπλάσιονα. Κι η ανταπόδοση που δίνει ο Θεός σε κείνους που υπόφεραν για χάρη Του είναι αιώνια, άφθαρτη. Ο Νικηφόρος, ένας σοφός σχολιαστής του ευαγγελίου, λέει για τον εκ γενετής τυφλό άνθρωπο: «Ο άνθρωπος που γεννήθηκε τυφλός, θα ένωθε πολύ λιγότερη στενοχώρια από εκείνον που κάποτε είχε την όρασή του κι έπειτα την έχασε. Ήταν τυφλός κι αργότερα αποζημιώθηκε γι' αυτή τη μικρή και σχεδόν ασήμαντη λύπη του. Και έλαβε διπλή όραση: τη φυσική από τη μια, με την οποία μπορούσε να βλέπει και να θαυμάζει τον ορατό κόσμο γύρω του, και την πνευματική από την άλλη, με την οποία αναγνώρισε κι ομολόγησε το Δημιουργό του κόσμου.

«Εμέ δει εργάζεσθαι τα έργα του πέμψαντός με έως ημέρα εστίν· έρχεται νύξ ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι» (Ιωάν. θ' 4). Αυτά είπε ο Κύριος στους μαθητές Του. Με τα λόγια αυτά τους εξήγησε **το κίνητρο** για το θαύμα που επρόκειτο να κάνει στο γεννημένο τυφλό άνθρωπο. Ήταν σα να 'θελε να πει: «Θεού είναι αυτό τό έργο, όχι ανθρώπου. Εκείνος που μ' έστειλε-είπε από ταπεινώση κι αγάπη για τον Πατέρα-κάνει τέτοια έργα. Έτσι κι Εγώ που είμαι μονογενής Υιός Του, μου αρμόζει να κάνω μόνο τέτοια έργα. Η χρήση δύναμης είναι ανθρώπινη πρακτική, δεν είναι για Μένα. Οι άνθρωποι έχουν ως κίνητρα τη ζήλεια, το φθόνο και την εκδίκηση. Δικά Μου κίνητρα είναι η αλήθεια και το έλεος. Κι αν οι άνθρωποι σηκώσουν πέτρες εναντίον Μου, Εγώ θα τους δώσω τον άρτο της ζωής».

Πόσο διάστημα θα γίνεται αυτό; *Έως ημέρα εστί*, δηλαδή όσο διαρκεί η ζωή. **Η νύχτα, δηλαδή ο θάνατος, έρχεται. Και τότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι**. Αυτό έχει μια γενικότητα, αναφέρεται σε όλους τους ανθρώπους, μα **όχι στον Κύριο. Ο Κύριος εργάζεται και στο θάνατο. Κατεβαίνει στον Άδη, καταργεί το θάνατο κι ελευθερώνει τους δίκαιους προπάτορες κι όλους όσους ευαρέστησαν στον Κύριο**. Αλλά και μετά την Ανάστασή Του, από τον άορατο κόσμο, **συνέχισε να επιτελεί θαύματα μέχρι σήμερα και θα τα επιτελεί ως τη συντέλεια του κόσμου**. Η νύχτα ποτέ δε θα σταματήσει τον Κύριο να εργάζεται και να θαυματουργεί. Η ημέρα Του καλύπτει ολόκληρο το χρόνο, τον διαπερνάει και φτάνει στην αιωνιότητα. Στην πραγματικότητα όσο διαρκεί η δική Του μέρα, δε θα παύσει να εργάζεται. Γι' αυτό κι **οι άνθρωποι, όσο κρατάει η δική τους μέρα, πρέπει ν' ακολουθήσουν το δικό Του παράδειγμα και να εργάζονται, από τη γέννηση ως το θάνατό τους. Η μεγάλη νύχτα, ο θάνατος, θα έρθει στους ανθρώπους. Και τότε κανένας άνθρωπος δε θα μπορεί να εργάζεται, όπως θα ήθελε**.

Είναι αλήθεια πως **οι άγιοι είναι ενεργοί και μετά το θάνατό τους**.

Εργάζονται μέσα στην Εκκλησία του Θεού, και τη βοηθούν με διάφορους τρόπους. **Τότε όμως δεν εργάζονται σύμφωνα με τη δική τους θέληση, αλλά με τη θέληση του Θεού. Ο Θεός εκτελεί το θέλημά Του μέσω των αγίων, επειδή εκείνοι (οι άγιοι) αγάπησαν το Θεό όσο ζούσαν στη γη. Κανένας δεν μπορεί μετά το θάνατό του να κάνει κάποιο έργο που θα ωφελήσει τον ίδιο σ' εκείνον τον κόσμο ή να βελτιώσει τη θέση του εκεί . Κανένας δεν μπορεί μετά το θάνατό του να κερδίσει κάποια χάρη από το Θεό. Ούτε κι οι άγιοι δεν μπορούν να κερδίσουν μεγαλύτερη χάρη απ' αυτήν που έχουν. Η χάρη του Θεού κερδίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή.** Το πνευματικό κεφάλαιο ή η πνευματική χρεωκοπία επιτυγχάνονται μόνο σ' αυτή τη ζωή. Γι' αυτό και τα λόγια του Κυρίου, *έρχεται νύξ ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι*, δεν πρέπει να εκληφθούν ως έκφραση της δικής Του κατάστασης κατά ή μετά το θάνατό Του, αλλ' ως μια **σοβαρή κι έγκαιρη προειδοποίηση προς τους ανθρώπους.**

«Όταν εν τω κόσμω ω, φως ειμί του κόσμου» (Ιωαν. θ'5), είπε ο ίδιος ο Κύριος. **Όλος ο κόσμος, όλη η κτίση, δημιουργήθηκαν από τον άχρονο Λόγο του Θεού .** Εκείνος έδωσε την όραση τόσο στα πολυόμματα Χερουβείμ όσο και στον τυφλό και θνητό πηλό, απ' όπου δημιουργήθηκε κάθε ύπαρξη. Έδωσε φως στον ήλιο, όραση σ' όλους εκείνους που βλέπουν. Και μαζί με τη σωματική όραση, έδωσε στον άνθρωπο και ενόραση, την αίσθηση της γνώσης. Ο ήλιος λάμπει από το δικό Του φως. Από την όρασή Του βλέπει ο νους τού ανθρώπου. Είναι το φως το αληθινό του κόσμου ολόκληρου, από την αρχή ως το τέλος του. Ως Σωτήρας του κόσμου, ως Θεός με ανθρώπινη σάρκα, εμφανίστηκε στον κόσμο ως ένα νέο φως, για να σκορπίσει το σκοτάδι που είχε συσσωρευτεί στον κόσμο, να φωτίσει το σκοτισμένο νου των ανθρώπων, ν' αποκαταστήσει την όραση σ' εκείνους που τους είχε τυφλώσει η αμαρτία. Με άλλα λόγια ήρθε για να γίνει φως στους ανθρώπους, στη ζωή και στο θάνατο, στη γη και στον ουρανό, στο σώμα και στο νου. *Όταν εν τω κόσμω ω*, είπε στους συγχρόνους Του στη γη, για να τον αναγνωρίσουν ως το φως που περίμεναν από παλιά και να μη παραμείνουν στο σκοτάδι. *«Περιπατείτε έως το φως έχετε, ίνα μη σκοτία υμάς καταλάβη»* (Ιωάν. ιβ'35).

Αλίμονο σε κείνους που τον είδαν με τα μάτια τους και δεν τον αναγνώρισαν, που τον απέρριψαν και παρέμειναν στο νεκρικό σκοτάδι. **Η απάντησή Του όμως αφορά και μας. Είμαστε και μεις σύγχρονοί Του, γιατί παραμένει ζωντανός στους αιώνες των αιώνων.** Σήμερα έχουμε τη διαβεβαίωση των λόγων Του: *Όταν εν τω κόσμω ω, φως ειμί του κόσμου* **Ενώσω ζει στην ψυχή του ανθρώπου, είναι το φως του ανθρώπου αυτού.** Ενώσω υπάρχει ανάμεσα στο λαό, είναι το φως αυτού του λαού. Ενώσω υπάρχει στο σχολείο, είναι το φως του σχολείου. Ενώσω υπάρχει στο εργοτάξιο, είναι το φως τού εργοταξίου και των εργαζομένων. **Απ' όπου αποσύρει την παρουσία Του, εκεί κυριαρχεί απόλυτο σκοτάδι. Η ψυχή του ανθρώπου γίνεται κόλαση χωρίς Εκείνον. Λαός χωρίς Εκείνον γίνεται αγέλη πεινασμένων κι αχόρταγων λύκων. Σχολείο χωρίς**

Εκείνον μετατρέπεται σε φαρμακερό εργοστάσιο ανοησίας. Εργοτάξιο χωρίς την παρουσία Του μεταβάλλεται σε τόπο γογγυσμού και μίσους. Σκέψου τώρα τα νοσοκομεία και τις φυλακές χωρίς Εκείνον! Δεν είναι παρά σκοτεινά σπήλαια απόγνωσης. Όποιος θυμάται πραγματικά τις μέρες της ζωής του, τις μέρες που έζησε χωρίς το Χριστό και τις άλλες που έζησε μαζί Του, έχει μέσα του τη μαρτυρία της αλήθειας των λόγων του Κυρίου: «Όταν εν τω κόσμω ώ, φως ειμί του κόσμου».

«Ταύτα ειπών έπτυσε χαμαί και εποίησε πηλόν εκ του πτύσματος, και επέχρυσε τον πηλόν επί τους οφθαλμούς του τυφλού και είπεν αυτώ· ύπαγε, νίψαι εις την κολυμβήθρα του Σιλωάμ, ό ερμηνεύεται απεσταλμένος» (Ιωάν. θ'6-7). Ο τυφλός έκανε ό,τι του είπε ο Ιησούς, πλύθηκε στο Σιλωάμ και γύρισε με αποκαταστημένη την όρασή του. Όλα όσα είχε πει ο Κύριος στους μαθητές Του ως εκείνη τη στιγμή, τα είπε μπροστά στον τυφλό άνθρωπο, με σαφή την πρόθεσή Του ν' ακούσει κι εκείνος τα λόγια Του. Ο Κύριος έδινε **προτεραιότητα στην πνευματική όραση** του τυφλού. **Είναι πιο δύσκολο ν' ανοίξει κανείς τα πνευματικά μάτια παρά τα σωματικά·** πιο δύσκολο αλλά και πιο σπουδαίο. Για ν' αποδείξει ότι είναι πιο εύκολο ν' αποκαταστήσει τη σωματική όραση και πως αυτό είναι λιγότερο σπουδαίο, ο Κύριος έφτυσε στο χώμα, έφτιαξε πηλό και άλειψε μ' αυτόν τα μάτια του τυφλού. Ήταν σα νά' λεγε δηλαδή: «Δέστε, πώς από το περιφρονημένο πτύσμα και το χώμα, από τον τιποτένιο πηλό, θ' αποκτήσει τη σωματική του όραση και θα δει. Πώς όμως θα λάβει την πνευματική του όραση; **Εκτιμήστε περισσότερο το πνευματικό παρά το σωματικό, γιατί το σώμα δεν είναι παρά το ένδυμα κι ο εξοπλισμός του πνεύματος**».

Ο Κύριος ήθελε μ' αυτόν τον τρόπο να θυμίσει στους μαθητές τη δημιουργία τού ανθρώπου από τον πηλό της γης. Φανέρωσε έτσι πως Εκείνος ήταν ο Δημιουργός που διαμόρφωσε το σώμα του ανθρώπου από τον πηλό με το να φτιάξει τα μάτια του τυφλού από το ίδιο υλικό. Ο Κύριος ήθελε επίσης να φανερώσει στους μαθητές πως η **Θείκή Του δύναμη πηγάζει από το πνεύμα Του**, όχι όπως γινόταν με τα λόγια Του, με τα οποία ανέστησε νεκρούς κι έδωσε την όραση σε πολλούς τυφλούς· όχι όπως με τα χέρια Του, που τα ακουμπούσε στους άρρωστους και τους έκανε καλά· όχι όπως με τα ιμάτιά Του, που μόλις τ' άγγιξε η γυναίκα που είχε τη ρύση του αίματος έγινε καλά, αλλ' ακόμα και με το πτύσμα Του.

Γιατί ο Κύριος έστειλε τον τυφλό άνθρωπο στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ; Γιατί δεν του χάρισε αμέσως την όραση, αλλά τον έστειλε να πλύνει σ' αυτό το νερό τα μάτια του, που ήταν αλειμμένα με τον πηλό; Αυτή είναι η πρώτη φορά στο ευαγγέλιο που ο Κύριος κάνει χρήση γήινων υλικών για να θαυματοουργήσει. Ίσως μ' αυτόν τον τρόπο ο Κύριος να θέλησε να τιμήσει τη δημιουργημένη φύση. Θά 'ταν καλό στους ανθρώπους ν' αναζητούν θεραπεία για τις παθήσεις τους στα φυσικά φάρμακα και στα μεταλλικά νερά. Οι άνθρωποι όμως πρέπει νά ξέρουν πως όλα τα φυσικά φάρμακα κι όλα τα μεταλλικά νερά υπηρετούν την δύναμη του Θεού. **Χωρίς**

τη δύναμη του Θεού κανένα φάρμακο δεν είναι αποτελεσματικό και κάθε πηγή δεν έχει παρά νεκρό (φυσικό) νερό. Πόσοι τυφλοί άνθρωποι είχαν πλύνει τα μάτια τους στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ ως τότε, χωρίς να λάβουν την επιθυμητή ίαση; Πόσες φορές θα πρέπει ο τυφλός άνθρωπος νά' χε πλυθεί ο ίδιος σ' αυτήν χωρίς αποτέλεσμα; Ο τυφλός άνθρωπος θεραπεύτηκε από τη δύναμη του Χριστού, όχι από την κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Χωρίς τη δύναμή Του, ο τυφλός θα μπορούσε να πλένεται κάθε μέρα στην κολυμβήθρα αυτή και να ξαναγυρίζει κάθε φορά στο σπίτι του τυφλός.

*Σιλωάμ, ό ερμηνεύεται απεσταλμένος, εξηγεί ο ευαγγελιστής. Το μυστήριο όνομα του θεραπευτικού αυτού νερού δεν είναι συμβολικά του θαυματουργού Ιατρού, του Απεσταλμένου από τον ουρανό, του Κυρίου Ιησού Χριστού; Αν προσπαθήσουμε να δώσουμε ευρύτερη πνευματική διάσταση στο γεγονός αυτό, θα λέγαμε ότι **ο γεννημένος τυφλός άνθρωπος αντιπροσωπεύει όλη την ανθρωπότητα κι η κολυμβήθρα του Σιλωάμ τον ίδιο τον Κύριο, που στάλθηκε από τον ουρανό για ν' αποκαταστήσει την πνευματική όραση των ανθρώπων που τους είχε τυφλώσει η αμαρτία**. Κι αυτό με μέσο το ζωντανό νερό τού Αγίου Πνεύματος, μέσω του μυστηρίου τού βαπτίσματος.*

Πόσο ταπεινός κι υπάκουος όμως ήταν ο τυφλός! Όχι μόνο άφησε τον Κύριο ν' αλείψει τα μάτια του με πηλό, αλλά και τον υπάκουσε, πήγε μετά στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και πλύθηκε. Όταν ο Χριστός είπε μπροστά στον άνθρωπο ότι είναι το φως του κόσμου, ανταποκρίθηκε στο πνεύμα του τυφλού, για να εμφυτέψει μέσα του την πίστη. Τώρα, με το να τον στείλει στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ **του διδάσκει την υπακοή, γιατί η πίστη είναι αλληλένδετη με την υπακοή. Ο άνθρωπος που πιστεύει στο Θεό υπακούει αμέσως και πρόθυμα στο θέλημά Του**.

Αδελφοί μου! **Αν κάνουμε το θέλημα του Θεού χωρίς υπακοή αλλά με γογγυσμό, η πίστη πολύ λίγο θα μας ωφελήσει**. Προσέξτε τον τυφλό άνθρωπο: Πιστεύει, έχει υπακοή, πηγαίνει αμέσως στο Σιλωάμ, όπου *ενίψατο, και ήλθε βλέπων*. Λέει ο **ιερός Χρυσόστομος**: «Αν ρωτήσει κάποιος: και πώς είδε, όταν απόπλυνε τον πηλό, δε θ' ακούσει από μας τίποτ' άλλο, παρά μόνο πως δεν ξέρουμε πώς έγινε. Και τι σοί θαύμα ήταν αυτό, αν δε γνωρίζουμε; Ούτε ο ευαγγελιστή γνώριζε ούτε ο ίδιος ο τυφλός».

Αλλά γιατί διερωτώμαστε μόνο για το περιστατικό αυτό; Αν κάποιον τον ενοχλεί αυτό, ας ρωτήσει και για τις εκατοντάδες, τις χιλιάδες άλλες περιπτώσεις που θεράπευσε ο Χριστός. Ας διερωτηθούν όλοι οι άνθρωποι, όλες οι γενεές από τότε που ξεκίνησε η ιστορία, πώς έγιναν όλ' αυτά. Απάντηση δε θα λάβουν. Αυτό είναι το μυστικό Εκείνου που τα έκανε όλα. Ούτε ο ίδιος ο απόστολος Παύλος, που ήταν ασύγκριτα πιο σοφός και πιο διαβασμένος άνθρωπος από τον τυφλό, δε θα μπορούσε να εξηγήσει πώς ο ίδιος, ως Σαούλ, τυφλώθηκε και πώς δέχτηκε την όρασή του όταν

ο Ανανίας έβαλε πάνω του τα χέρια στο όνομα του Χριστού και τον έκανε Παύλο (βλ. Πράξ. θ' 10-18).

Το ότι ο γεννημένος τυφλός άνθρωπος δε γνώριζε πραγματικά πώς δέχτηκε την όρασή του, φαίνεται από τα ίδια του τα λόγια. Όταν γύρισε από το Σιλωάμ με την όρασή του αποκαταστημένη, πολλοί απορούσαν αν ήταν ο ίδιος ο άνθρωπος που γνώριζαν πριν ως τυφλό ή κάποιος άλλος που του έμοιαζε. Όταν ο ίδιος απάντησε ότι *εγώ ειμι*, οι άλλοι τον ρώτησαν πώς άνοιξαν τα μάτια του. Στην απάντησή του ο πρώην τυφλός περιέγραψε με λίγα λόγια όλο το περιστατικό, δεν μπορούσε όμως να εξηγήσει πώς έγινε και είδε. *Απελθών δε και νιψάμενος ανέβλεψα*, είπε. Όταν τον έφεραν μπροστά στους Φαρισαίους κι εκείνοι τον ρώτησαν πώς είδε, απάντησε: *«Πηλόν επέθηκέ μοι (ο Ιησούς) επί τους οφθαλμούς, και ενιψάμην και βλέπω»* (Ιωαν. θ' 15). Αυτό μόνο μπορούσε να πει, δίνοντας μια ακριβή και θαραλλέα περιγραφή του περιστατικού που είχε λάβει χώρα.

Το φως τού Χριστού, που λάμπει στον κόσμο και φωτίζει τους ανθρώπους, αποκαλύπτεται στα μάτια μας στην πραγματική του λαμπρότητα μόνο όταν το βλέπουμε απέναντι στο σκοτάδι του ανθρώπου. Όσα ακολούθησαν τη θαυματουργική θεραπεία τού τυφλού φανερώνουν, στην πραγματική τους διάσταση, το παγωμένο σκοτάδι που κυριαρχεί στην καρδιά και το νου του ανθρώπου. Ένα σκοτάδι που, στο σημερινό ευαγγέλιο, απλώνεται σαν μια βαριά σκιά κάτω από το αστραφτερό φως τού νοητού Ηλίου, του Χριστού. Αυτό είναι το φοβερό σκοτάδι που καλύπτει την τυφλή καρδιά και τον τυφλό νου του Φαρισαίου. Εκείνοι (οι Φαρισαίοι) όχι μόνο δε χάρηκαν που ο τυφλός επαίτης που έστεκε μπροστά στο ναό τώρα έβλεπε, αλλά και πικράθηκαν, ένιωσαν προσβολή. Ο δικός τους ναός είχε ήδη μεταβληθεί σ' ένα κήπο του Σαββάτου, με τον ίδιο τρόπο που όλη τους η πίστη είχε μετατραπεί σε λατρεία του Σαββάτου, σα να ήταν η μέρα εκείνη κάποια θεά. Δε ρώτησαν με συμπάθεια τον τυφλό πώς ζούσε τόσα χρόνια δίχως όραση, αλλά του επιτέθηκαν με το σκόπιμο ερώτημα: *Πώς τόλμησε να δεχτείς την όρασή σου ημέρα Σάββατο; «Ούτος ο άνθρωπος, έλεγαν, ούκ έστι παρά του Θεού, ότι το Σάββατον ού τηρεί»* (Ιωάν. θ' 16). Γι' αυτούς άνθρωπος «του Θεού» ήταν όποιος κοιμόταν το Σάββατο, όποιος δεν έβγαινε από το σπίτι του να περπατήσει, για να μη χαλάσει την αργία του Σαββάτου. Δεν μπορούσε να ήταν «του Θεού» ο άνθρωπος αυτός που, ενώ είναι Σάββατο, δίνει την όραση σε τυφλό άνθρωπο! Σύμφωνα με τη διεφθαρμένη λογική τους οι πρώτοι τηρούσαν το Σάββατο, ο δεύτερος όχι!

Όταν όμως άνοιξε η συζήτηση ανάμεσα στους Φαρισαίους και τον τυφλό για το Χριστό, εκείνοι τον ρώτησαν τι γνώμη είχε γι' Αυτόν. *«Ο δε είπεν ότι προφήτης εστί»* (Ιωάν. θ' 17). Είναι φανερό πως δεν τον ρώτησαν για να μάθουν απ' αυτόν την αλήθεια, αλλά μάλλον να τον ακούσουν να τον καταδικάζει επειδή δεν τήρησε το Σάββατο. Ο τυφλός όμως ομολόγησε με παρρησία το Χριστό, με όρους που ο ίδιος αντιλαμβανόταν πως ήταν οι καλλίτεροι και πιο δυνατοί στον κόσμο. Οι πιο καλοί

και πιο δυνατοί άνθρωποι ήταν οι προφήτες, για τους οποίους θα είχε ακούσει και θα είχε μάθει. Γι' αυτό σκέφτηκε έτσι και απάντησε ότι προφήτης εστίν.

Όταν έλαβαν αυτήν την αναπάντεχη και ανέλπιστα απάντηση, οι Ιουδαίοι δεν είχαν άλλη επιλογή παρά ν' αρνηθούν το θαύμα και να υποστηρίξουν πως δεν πίστευαν ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν κάποτε τυφλός και τώρα βρήκε το φως του. *«Ούκ επίστεψαν ούν οι Ιουδαίοι περί αυτού ότι τυφλός ήν και ανέβλεψεν»* (Ιωάν. θ'18). Αυτό σημαίνει πως δεν μπορούσαν να πιστέψουν ένα γεγονός που έγινε δημόσια, έκαναν πως δε το αναγνώριζαν, ήθελαν να το υποβαθμίσουν και να περιορίσουν τη διάδοση της φήμης τού Χριστού ως θαυματουργού. Το ότι **ενεργούσαν υποκριτικά** όταν έκαναν πως δε το πίστευαν, φαίνεται από το γεγονός ότι κάλεσαν τους γονείς του, για να τους ρωτήσουν. Κι αυτό όμως δεν το έκαναν για να ξεκαθαρίσουν την κατάσταση και να μάθουν την πραγματική αλήθεια, αλλά με την ελπίδα πως οι γονείς του θ' αρνούσαν το θαύμα ή θα το αμφισβητούσαν ή κατά κάποιο τρόπο θα το αποδυνάμωναν. Οι γονείς όμως, που ήταν ιδιαίτερα προσεκτικοί επειδή φοβούνταν τους πρεσβυτέρους, διαβεβαίωσαν πως αυτός ήταν ο γιός τους κι ότι είχε γεννηθεί τυφλός, *«πώς δε νυν βλέπει ουκ οίδαμεν, ή τις ήνοιξεν αυτού τους οφθαλμούς ημείς ούκ οίδαμεν· αυτός ηλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε, αυτός περί εαυτού λαλήσει»* (Ιωάν. θ'21).

Αυτή ήταν μιά ακόμα απογοήτευση για τους θεομάχους πρεσβυτέρους των Ιουδαίων! Τι μπορούσαν να κάνουν τώρα; Όταν ο άνθρωπος επιμένει να βαδίζει στο υποχθόνιο σκοτάδι, χωρίς να θέλει να βγει στο φως της ημέρας, τι άλλο μπορεί να κάνει; παρά να περνάει από το ένα ζοφερό μονοπάτι στο άλλο.

Οι πανούργοι Φαρισαίοι έλαβαν κι από τους γονείς τού τυφλού μια ολότελα απρόσμενη, ανεπιθύμητη και δυσάρεστη απάντηση. Τώρα δεν τους έμεινε τίποτ' άλλο να κάνουν παρά να πάρουν εκδίκηση με τον πιο απάνθρωπο και ταπεινό τρόπο: τον **εκμαυλισμό της ανθρώπινης συνείδησης**. Κάλεσαν πάλι τον τυφλό και του έκαναν μια πανούργα και συνάμα άτιμη πρόταση: *«Δος δόξαν τω Θεώ· ημείς οίδαμε ότι ο άνθρωπος ούτος αμαρτωλός εστιν»* (Ιωαν. θ'24). Δηλαδή ήταν σα να του λέγανε ότι «εμείς έχουμε ερευνήσει σε βάθος τα πράγματα και βεβαιωθήκαμε πως όλοι έχουμε δίκιο, τόσο εσύ όσο κι εμείς. Είπες την αλήθεια όταν είπες πως ήσουν τυφλός κι έπειτα βρήκες την όρασή σου. Έχουμε κι εμείς δίκιο όμως που αμφιβάλουμε πως ο άνθρωπος αυτός ο αμαρτωλός άνοιξε τα μάτια σου. Είμαστε σίγουροι πως είναι αμαρτωλός κι ότι δε θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Όσο για το πώς έγιναν τα πράγματα, έχουμε την πεποίθηση πως μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει αυτό. Γι' αυτόδος δόξαν τω Θεώ και αποκήρυξε αυτόν τον αμαρτωλό κι από τώρα και πέρα να μην έχεις καμιά επαφή μαζί του.

Τι ανόητοι που ήταν οι Ιουδαίοι! Με το πάθος που τους τύφλωνε δεν μπορούσαν να δουν ότι, με το ν' αρνηθούν το Χριστό, στην πραγματικότητα τον ομολογούσαν ως

Θεό. Δος δόξαν τω Θεώ! Μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει αυτό. Μα ο Κύριος Ιησούς το έκανε, κι αυτό σημαίνει πως ο Κύριος Ιησούς είναι Θεός! *«Πεσούνται εν αμφιβλήστρω αυτών οι αμαρτωλοί....»*(Ψαλμ. ρμ´10).

Ο τυφλός τότε έδωσε μιά πολύ **σοφή απάντηση** στους υποκριτές Φαρισαίους: *«Εί αμαρτωλός εστί ουκ οίδα· εν οίδα, ότι τυφλός ώ άρτι βλέπω»* (Ιωάν. θ´25). Εγώ είμαι απλός άνθρωπος, ήταν σα να τους έλεγε, απαίδευτος, ενώ εσείς είστε σπουδασμένοι, επιτηδευμένοι στις συζητήσεις για αμαρτωλούς και αναμάρτητους. Εσείς κρίνετε το Θεραπευτή μου από το Σάββατο, εγώ από το θάυμα. Αν είναι αμαρτωλός και σε ποια έκταση, σύμφωνα με το όριο του σαββατισμού σας, δεν ξέρω. Ξέρω μόνο πως έγινε ένα θάυμα από Εκείνον σε μένα κι αυτό πιστεύω πως ισοδυναμεί με την δημιουργία του κόσμου. Μέχρι να μου ανοίξει τα μάτια, ο κόσμος για μένα ήταν σα να μην υπήρχε.

Οι Φαρισαίοι είχαν διαβεί πια όλους τους σκοτεινούς και καταχθόνιους δρόμους. Τώρα δεν τους έμεινε τίποτ' άλλο. Στάθηκαν πεισματικά όμως στα ίδια πράγματα και επέμειναν να ρωτούν τον τυφλό: *«Τι εποιήσέ σοι; Πώς ήνοιξέ σου τους οφθαλμούς;»* (Ιωάν. θ´26). Έκαναν κι αυτήν την ερώτηση με πανούργα διάθεση, μήπως ακούσουν κάτι που θα μπορούσε να υποβαθμίσει το θάυμα ή να λειτουργήσει σε βάρος του Χριστού. Ο άνθρωπος αυτός όμως ήταν απλός και τίμιος στην κρίση του κι είχε φτάσει στα άκρα, έτοιμος ν' αγανακτήσει με τους ταπεινούς χειρισμούς των πρεσβυτέρων του λαού, εκείνους που ως τότε είχε μάθει να τους σέβεται κατά κάποιο τρόπο, χωρίς να τους γνωρίζει καλά. Γι' αυτό κι απάντησε απότομα: *«Είπον υμίν ήδη, και ουκ ηκούσατε· τι πάλιν θέλετε ακούειν; Μή και υμείς θέλετε αυτού μαθηταί γενέσθαι;»* (Ιωάν. θ´27). Δε θα μπορούσε να τους δώσει πιο ίσια και κατάλληλη απάντηση. Μετά απ' αυτήν οι πρεσβύτεροι έλαβαν αμυντική στάση: *«ελοιδόρησαν αυτόν και είπον· συ ει μαθητής εκείνου, ημείς δε του Μωυσέως εσμέν μαθηταί. Ημείς οίδαμε ότι Μωυσεύς λελάληκεν ο Θεός· τουτον δε ουκ οίδαμεν πόθεν εστί»* (Ιωάν. θ´28-29). Οι παμπόνηροι χρησιμοποίησαν το Μωυσή για να δικαιώσουν τον εαυτό τους. Εναβρύνονταν να λένε πως ήταν δάσκαλός τους, πως εκείνοι ήταν μαθητές του. Ο Κύριος όμως είχε ήδη ξεκαθαρίσει τις απόψεις του πάνω σ' αυτό το θέμα: *«Επί της Μωσέως καθέδρας εκάθισαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι... φιλούσι δε την πρωτοκλισίαν εν τοις δείπνοις και τας πρωτοκαθεδρίας εν ταις συναγωγαίς.... ουαί δε υμίν γραμματείς και φαρισαίοι υποκριταί, ότι κατεσθίετε τας οικίας των χηρών και προφάσει μακρά προσευχόμενοι»* (Ματθ. κγ´2, 6, 13). Τι σόι μαθητές τού Μωυσή ήταν αυτοί; Τους είπε επίσης ο Κύριος: *«Ού Μωυσής δέδωκεν υμίν τον νόμον; Και ουδείς εξ υμών ποιεί τόν νόμον»* (Ιωάν. ζ´17). Δεν τηρούσαν το νόμο του Μωυσή, τον παραβίαζαν με την υποκρισία και την απληστία τους και ισχυρίζονταν πως ήταν μαθητές του, μ' όλο που ήταν παράνομοι και προδότες του ίδιου του Μωυσή. Ο Μωυσής δεν ήταν πια δάσκαλός τους, είχε γίνει κατηγορός τους ενώπιον του Θεού. *«Μη δοκείτε ότι εγώ κατηγορήσω υμών προς τον πατέρα· εστιν ο κατηγορών Μωυσής, εις όν υμείς ηλπίκατε»* (Ιωάν. ε´45). Η εμπιστοσύνη σας στο

Μωυσή είναι μάταιη, γιατί το νόμο του τον κόβετε από τη ρίζα. Η εμπιστοσύνη σας στο Μωυσή είναι πλαστή, κίβδηλη, γιατί το μόνο που εμπιστεύεστε είναι η εξουσία κι ο πλούτος σας, τίποτ' άλλο. *«Ει γαρ επιστεύετε Μωυσεί, επιστεύετε αν εμοί. Περί γαρ εμού εκείνος έγραψεν»* (Ιωάν. ε' 46· βλ. Δευτ. Ιη' 15-19). Οι δεμένες στη γη ψυχές των Φαρισαίων δεν μπορούσαν πια να πιστέψουν στο Μωυσή. Πολύ λιγότερο μπορούσαν να πιστέψουν στον Κύριο Ιησού. Βλέπετε πώς χρησιμοποιούσαν τα ψέματα οι Φαρισαίοι, οι αυτοκαλούμενοι μαθητές του Μωυσή; Σ' έναν απλοϊκό επαίτη λένε για τον Κύριο: *«...τούτον δε (τον άνθρωπον) ούκ οίδαμεν πόθεν εστίν»*. Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ έλεγαν: *«αλλά τουτον (τόν άνδρα) οίδαμε πόθεν εστίν · ο δε Χριστός όταν έρχηται, ουδείς γινώσκει πόθεν εστίν»* (Ιωάν. ζ' 27). Είτε γνώριζαν οι Φαρισαίοι από πού ερχόταν ο Κύριος, είτε όχι. Αν γνώριζαν, όπως και οι άλλοι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ τότε ψεύδονται όταν έλεγαν στον τυφλό άνθρωπο πως ουδείς γινώσκει πόθεν εστίν. Αν δε γνώριζαν μετά από τόση κατασκοπεία, τόσους διωγμούς και φασαρίες εναντίον Του, τόση έρευνα για την καταγωγή, τους λόγους και τις πράξεις Του, αυτό σημαίνει πως ήταν πραγματικά ο Χριστός. Γιατί υπήρχε η κοινή πεποίθηση πως *ο δε Χριστός όταν έρχηται, ουδείς γινώσκει πόθεν εστίν*. Προσέξτε πώς αυτό επιβεβαιώνει για μια ακόμα φορά τα λόγια του προφήτη και βασιλιά: *«Πεσούνται εν αμφιβλήστρω αυτών οι αμαρτωλοί...»* (Ψαλμ. ρμ' 10).

Όλ' αυτά λειτούργησαν τελικά για να φανερώσουν στον επαίτη την απογοητευτική ηθική κατάπτωση των άθλιων αυτών πρεσβυτέρων τού λαού. Και γι' αυτό εκείνος τους κατηγορούσε όλο και περισσότερο, όπως επίσης ομολογούσε τον Κύριο όλο και με περισσότερη παρρησία. Στα τελευταία λόγια τους ο τυφλός απάντησε με τον τρόπο του: *«εν γαρ τουτω θαυμαστόν εστιν, ότι υμείς ουκ οίδατε πόθεν εστί, και ανέωξέ μου τους οφθαλμούς»* (Ιωάν. θ' 30). Ήταν δηλαδή σα να τους έλεγε: «Τι σόι εθνικοί ηγέτες και πρεσβύτεροι είστε σεις, που γνωρίζετε τις παραμικρότερες λεπτομέρειες του τελετουργικού και δεν ξέρετε για τον άνθρωπο εκείνον που έκανε σε μένα ένα τόσο μεγάλο θαύμα; Ποιος μπορεί να ξέρει αν όχι εσείς, που κάθεστε στην καθέδρα του Μωυσή; Ποιος μπορεί να εξηγήσει στο λαό γι' αυτόν τον άνθρωπο αν όχι εσείς, που κάθε Σάββατο ερμηνεύετε τον ιερό Μωυσή και τους προφήτες;» και ο απλός αυτός άνθρωπος συνέχισε τη διδασκαλία του προς τους ψευδοδιδασκάλους του λαού:

«Οίδαμε δε ότι αμαρτωλών ο Θεός ούκ ακούει, αλλ' εάν τις θεοσεβής ή και το θέλημα αυτού ποιή, τουτου ακούει» (Ιωάν. θ' 31). Με τα λόγια του αυτά ο απλοϊκός τυφλός απάντησε στα λόγια των Φαρισαίων, *ημείς οίδαμεν ότι ο άνθρωπος ούτος αμαρτωλός εστιν*. Κι ο άνθρωπος τώρα τους απαντά: *«...ξέρουμε πως ο Θεός δεν ακούει τους αμαρτωλούς»*.

Δεν υπάρχει ούτε ένα παράδειγμα στην Αγία Γραφή που να λέει ότι ο Θεός ακούει τον αμαρτωλό και γι' αυτό το λόγο κάνει θαύμα. *«Όταν εκτείνητε τας χείρας υμών προς με, λέει ο Θεός μέσω του προφήτη Του, αποστρέψω τους οφθαλμούς μου αφ' υμών,*

και εάν πληθύνητε την δέησιν, ούκ εισακούσομαι υμών· αι γαρ χείρες υμών αίματος πλήρεις» (Ησ. α΄ 15). Η προσευχή του Σαούλ τον καιρό που αμάρτανε, ήταν μάταιη. Ο Θεός δεν τον άκουγε. Ο Θεός δεν ακούει τον αμαρτωλό και πολύ λιγότερο θαυματουργεί με αυτόν, εκτός αν μετανοήσει ο αμαρτωλός, ξεπλύνει τις αμαρτίες με τα δάκρυά του, μισήσει την ανομία, αποδεχτεί το θέλημα του Θεού και πέσει μετανοημένος κι αποφασισμένος μπροστά στα πόδια Του, μ' όλη του την καρδιά και με προσευχή. Ο Θεός τον συγχωρεί, όπως συχώρεσε και την αμαρτωλή γυναίκα, όπως τον Ζακχαίο τον τελώνη και το ληστή πάνω στο σταυρό. Και τότε δε θα είναι πια αμαρτωλοί. **Τότε ο Θεός δε θα τους ακούει επειδή είναι αμαρτωλοί, αλλ' επειδή είναι μετανιωμένοι. Ο Θεός δεν ακούει τους αμαρτωλούς που προσεύχονται στο Θεό αλλ' εμμένουν στην αμαρτία.** «Μακράν απέχει ο Θεός από ασεβών, ευχαίς δε δικαίων επακούειν» (Παρ. ιε΄ 29).

Ο απλός άνθρωπος δίδαξε τους ψευδοδιδασκάλους ποιον ακούει ο Θεός και ποιον όχι κι έπειτα ξεχώρισε το Χριστό ως το μεγαλύτερο θαυματουργό στην ιστορία του κόσμου.

«Εκ του αιώνος ούκ ηκούσθη ότι ήνοιξέ τις οφθαλμούς τυφλού γεγεννημένου, ει μη ήν ούτος παρά Θεού, ούκ ηδύνατο ποιείν ουδέν» (Ιωάν. θ΄ 32-33). Ο άνθρωπος τώρα έπλεξε ένα πλήρες εγκώμιο στο Θεραπευτή και Ευεργέτη του. Το ξεκαθάρισε τώρα πως ήταν κι αυτός οπαδός Του. Κι αφήνει τους Φαρισαίους να καταλάβουν πως ήταν μάταιες όλες οι πανούργες ενέργειές τους ν' αρνηθούν το ελάχιστο θαύμα ή να το διατρέψουν, με το επιχείρημα πως ο Κύριος είναι αμαρτωλός.

Μόλις άκουσαν τα τελευταία λόγια του φτωχού ανθρώπου που είχε θεραπευτεί, οι Φαρισαίοι του είπαν: «*Εν αμαρτίαις συ εγεννήθης όλος και συ διδάσκεις ημάς; Και εξέβαλον αυτόν έξω*» (Ιωάν. θ΄ 34). **Όταν οι υποκριτές κι οι ψεύτες φτάνουν στην άκρα απόγνωση, δεν έχουν που αλλού να καταφύγουν παρά μόνο στη βία.** Οι Φαρισαίοι είδαν πως είχαν μεθοδεύσει τα πάντα, αλλ' όλες οι πανουργίες τους αποδείχτηκαν μάταιες. Και τότε, ντροπιασμένοι και μαινώμενοι, κατηγόρησαν τον απλοϊκό και τίμιο άντρα, τον αποκάλεσαν αμαρτωλό και τον έδιωξαν.

Ως το σημείον αυτό ο ευαγγελιστής περιγράφει το πυκνό και σκοτεινό σύννεφο που ήταν ολοφάνερο στα πρόσωπα των Φαρισαίων, σε αντίθεση με το υπέρλαμπρο φως του Σωτήρα Χριστού και του θείου Του θαύματος. **Το φως είναι αλήθεια· το σκοτάδι είναι ψέμμα. Το φως είναι αγάπη· το σκοτάδι είναι μίσος. Το φως είναι δύναμη· το σκοτάδι είναι απουσία δύναμης.**

Το σημερινό ευαγγέλιο αρχίζει με φως κι ο ευαγγελιστής το τελειώνει με φως. Φως, όχι σκοτάδι. Ο Κύριος Ιησούς μετά το θαύμα αποχώρησε και άφησε τον τυφλό που θεράπευσε μόνο του για λίγο, ν' αντιμετωπίσει μόνος του τις επιθέσεις των Φαρισαίων και να υπερασπιστεί την αλήθεια ενάντια στο ψέμμα. Μετά εμφανίστηκε

πάλι και πήγε να βρει τον άνθρωπο που ήθελε να σώσει.

«Ἦκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω, και ευρών αὐτόν εἶπεν αὐτῷ· συ πιστεύεις εἰς τον υἱόν του Θεού;» (Ιωάν. θ'35). Ο θεραπευμένος τυφλός είχε ήδη περάσει την πρώτη δοκιμασία. Απέδειξε πως ήταν ταπεινός και υπάκουος, όταν ο Κύριος τον έστειλε με τα μάτια αλειμμένα με πηλό για να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Αυτή ήταν η **δοκιμασία της υπακοής**. Μετά πέρασε στη δεύτερη δοκιμασία: άφησε τον εαυτό του να εκτεθεί και ν' αντέξει στον πειρασμό, δεν πρόδωσε τον Κύριο μπροστά στα ψέγματα των Φαρισαίων. Αυτή ήταν η **δοκιμασία του πειρασμού**. Μετά ο Κύριος τον πέρασε από την τρίτη και τελευταία δοκιμασία. Κι αυτή ήταν η μεγαλύτερη. Ήταν η **δοκιμασία της ορθής πίστης**. Συ πιστεύεις εἰς τον υἱόν του Θεού;

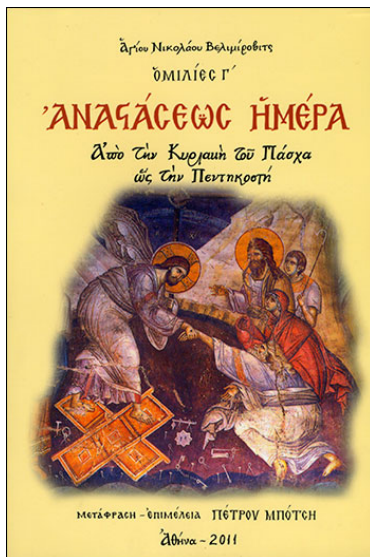
«Ἀπεκρύθη ἐκεῖνος και εἶπε· και τις εστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;» (Ιωάν. θ'36). Το Χριστό τον είχε γνωρίσει ως θαυματουργό. Στους Φαρισαίους τον ονόμασε προφήτη, επειδή δεν ήξερε κάποιο μεγαλύτερο όνομα για να τον ονομάσει. Δεν ήταν ακόμα έτοιμος να τον ονομάσει Υιό του Θεού. Ήταν σε όλα υπάκουος στον Κύριο, τον λογάριάζε το μεγαλύτερο ευεργέτη του στην γη. Έτσι ήθελε απ' Αυτόν ν' ακούσει ποιος ήταν ο Υιός του Θεού, ώστε να πιστέψει σ' Αυτόν.

«Εἶπε δε αὐτῷ ο Ἰησοῦς· και εώρακες αὐτόν και ο λαλῶν μετὰ σου, ἐκεῖνός εστιν» (Ιωάν. θ'37). Ο πρώην τυφλός απάντησε: «Πιστεύω Κύριε· και προσεκύνησε αὐτῷ» (Ιωάν. θ'38). Ο Κύριος μιλάει ταπεινά κι ευγενικά σ' εκείνους που σώζει, όπως κάνει κι ο καλός γιατρός σ' εκείνους που θεραπεύει. Δεν είπε στον πρώην τυφλό: «Πίστεψέ Με!», **οὔτε τον πιέζει με τα λόγια**: «Εγώ είμαι ο Υιός του Θεού». του είπε με πραότητα: και εώρακας αὐτόν και ο λαλῶν μετὰ σου, ἐκεῖνός εστιν. Στον ελεύθερο και σκεπτόμενο άνθρωπο ο Κύριος δίνει χρόνο να σκεφτεί και ν' αποφασίσει. Μόλις ο θεραπευμένος άνθρωπος έμαθε πόσο μεγάλος ήταν ο θεραπευτής Του, πολύ σπουδαιότερος κι από προφήτη, έκραξε αμέσως με χαρά: Πιστεύω, Κύριε! Και δεν το είπε μόνο με λόγια, αλλά έπεσε και τον προσκύνησε, για ν' αποδείξει έμπρακτα την πίστη του. Λέει ο **Ιερός Χρυσόστομος**: «Μ' αυτόν τόν τρόπο (ο πρώην τυφλός) ομολόγησε τη θεϊκή Του δύναμη. Και για να μη θεωρηθεί ότι η πίστη του έφτανε ως τα χείλη του, την επιβεβαίωσε και με την πράξη». Όπως νωρίτερα είχαν ανοιχτεί τα σωματικά του μάτια, έτσι και τώρα **άνοιξαν τα πνευματικά**. Τώρα έβλεπε και με τα σωματικά και με τα πνευματικά του μάτια και είδε μπροστά του το Θεάνθρωπο, το Θεό με ανθρώπινη σάρκα.

Ο Θεός είναι πραγματικά μεγάλος. Μέγας ο Κύριος ημών και ποιών θαυμάσια! **Πιστεύουμε πως είσαι ο Υιός του Θεού, το Φως του κόσμου**. Μαζί με τους χορούς των αγγέλων και των αγίων στον ουρανό, μαζί με ολόκληρη τη στρατευόμενη Εκκλησία στη γη. Σε προσκυνούμε, Πανάγιε Κύριε, Εσένα και τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «ΟΜΙΛΙΕΣ Γ΄: ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ - Από την Κυριακή του Πάσχα ως την Πεντηκοστή» Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Μετάφραση - Επιμέλεια ΠΕΤΡΟΥ ΜΠΟΤΣΗ - 2011)

Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς:

(Πηγή ψηφ. κειμένου: orp.gr, Επιμέλεια Αικατερίνας Κατσούρη)